

on wågga fässid tootussed pühhha kirja sees, ja kes need tootussed miksiki ei panne, ei holi se Jummalast, kes neid annud, ja teeb ennesele kahjo, kellele nemmad antud. Tuba Õppet. san. 14, 31. on döldud: „Kes väes te peale armo heidab, se auustab Jummalat,” ja 19, 17. „Kes kehva peale armo heidab, se laenab Jehowale, ja Se taassub temma kätte, mis ta head teinud.” Kui siis ükski kehva so ukse ette, ehk so tuppa tulleb, ja ande so käest pallub, se siis on, nago töstaks Jummal isse kät, ja ütleks: Laene mulle, ni paljo kui so joud annab, ma tahhan sulle kätte taassuda ommas aial, ja ei pea sinna kassustke ilma jáma. Ja sinna tahhaksid omma Íssandale, omma Lõjale was. tase melega felata, mis Ta so käest pallub? Mis saab Temma kül ütlema, kui se suur kättetasumiisse pááw lä? — Ei sa sulle mitte kätemaks matta jáma; küllab Temma sulle taassub, et sul iggaveseks aiaaks sest

koormast kanda. Ni pea kui sind kutsutakse ommast waesussest anda ja emast fullutada Jummal riigi pärast suin Ma peál, et waestet innimeste hinged saaksid peásema sest patto unne ja waimolikko pimmedusse wågga surest ðnnetussest, kelles ni mitto tuhhat kord tuhhat ristirahwas ja pagganad alles magamas kui surno-haudade sees; ifka siis Jummal isse on omma kät so wästo wåljas- sirk tamaš, sulle ütteldes: Laena mulle, ma tahhan sulle tðeste jálle kätte maksia. Agga sinna pðrad amma silma Ta peált árra, ja ei tahha, ja pðrad Jummalale, omma Íssan- dale selga? Oh sinna jõlle innimenne! Eek- sid sa üshhe ilmalikko funningale nenda, efs naene ja lapsed ei saaks árraehmatama ja kät koffoldma ja ütlema: Armas išsa, mis so meles, et sa sedda teed, ni sure herra wästo? wata, nüüd sa olled meid keik ðnnetumiaks teinud, ei temma meid wist ial ei unnusta! — Agga — kui ükski ilmalik funnin-